

Arrest

nr. 277 760 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Philippe ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou sinds februari 2022 op het Belgische grondgebied vertoeven en heeft bij de gemeente Heusden-Zolder tot tweemaal toe informatie ingewonnen betreffende een voorgenomen huwelijk met zijn Belgische partner.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 30 mei 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 september 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Heusden-Zolder op 13.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,

naam: Y.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of visumvervangend document.

In zijn hoorrecht van 13.09.2022 verklaart betrokkene dat hij samen met zijn Belgische partner Ü.(...) H.(...) een huwelijksaanvraag heeft ingediend en dat het dossier in onderzoek is. Na telefonisch contact met de gemeente blijkt dat betrokkene geen huwelijksaanvraag heeft ingediend en dat hij enkel info is komen vragen over een huwelijk op 28.03.2022 en 23.08.2022. De gemeente informeerde hem over welke documenten hij hiervoor moet voorleggen maar vervolgens diende betrokkene geen aanvraag in. Bovendien geeft de intentie om te huwen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat hij samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Indien betrokkene het gezinsleven met Ü.(...) H.(...) toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Ü.(...) H.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Ü.(...) H.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds februari 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene diende geen enkele verblijfsaanvraag in.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.05.2022 dat hem betekend werd op 13.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds februari 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene diende geen enkele verblijfsaanvraag in. Bovendien verklaart hij tweemaal zijn broer bezocht te hebben in Duitsland, eenmaal in 2012 en eenmaal in 2019, en daar een tijd verbleven te hebben. Hij meldde zich niet aan bij de Duitse instanties.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.05.2022 dat hem betekend werd op 13.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. In zijn hoorrecht van 13.09.2022 verklaart hij voor een Turks immokantoor gewerkt te hebben waarbij hij in verschillende landen in Europa huizen moest verkopen. Verder zegt hij ook kapper te zijn. Vreemdelingen die niet vallen onder de vrijstelling, zoals bedoeld in artikel 16 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het Koninklijk Besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden, mogen alleen in België werken als ze daar vooraf een toelating tot arbeid voor hebben. Betrokkene heeft geen aanvraag gedaan voor een gecombineerde vergunning voor een tewerkstelling van meer dan 90 dagen. Bovendien is het niet mogelijk om vanuit onwettig verblijf een toelating tot werk, en dus verblijf, aan te vragen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds februari 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene diende geen enkele verblijfsaanvraag in.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.05.2022 dat hem betekend werd op 13.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Turkije."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

"Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit teneinde naar Turkije te worden teruggestuurd.

Dat de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel geeft het land te verlaten samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, beslissingen die allen op dezelfde datum genomen werden.

Hij bevindt zich in een welbepaalde plaats conform artikel 74/8 en 74/9 Vw. waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering wordt vermoed en in casu vaststaat.

Dat verzoeker nodeloos van zijn vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoeker wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoeker het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 september 2022 werd gearresteerd en overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die ondertussen werd geannuleerd. Gezien hij echter vastgehouden is en de tenuitvoerlegging nog steeds imminent is, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens liefdespartner enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole.

In haar beslissing houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor dat verzoeker niet aantoont dat zij effectief een affectieve en hechte relatie onderhoudt met Ü.(...) H.(...).

Verzoeker stelt dat de stukken de oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM wel degelijk aantonen:

- verklaringen koppel, foto's (oa. verloofsfeest – cfr. stuk 4) en gesprekken die de liefdesrelatie bevestigen
- getuigenverklaringen
- bezoekerslijst CIM

Een beschermenswaardige relatie en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM worden aangetoond.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit negeert en deze liefdesrelatie niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM conform de geldende van het EHRM. Verwerende partij was minstens na contactname met de ABS van Heusden-Zolder op de hoogte van diens gezin- en familielevens, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Echter DVZ heeft in de bestreden beslissing geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen. DVZ heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familielevens van verzoeker. Dit blijkt duidelijk uit de bijgebrachte stukken.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens liefdespartner door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan ingevolge een inbreuk van art. 8 EVRM en zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod wordt opgelegd.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die verzoeker en mevrouw Ü.(...) H.(...) zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.

Het middel is gegrond."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een ontvangstbewijs van de huwelijksaangifte van 19 september 2022, een verklaring van verzoekers partner en foto's van het verloofsfeest (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker een uitgebreide stukkenbundel neer waarin naast voornoemde gegevens nog volgende stukken worden opgenomen: een identiteitskaart van de partner van verzoeker, fotomateriaal betreffende hun relatie, een bezoekerslijst van het gesloten centrum te Merksplas, een verklaring van verzoeker (origineel en vertaald), uittreksels van Whatsapp-conversaties, informatie over de tolk, een reeks getuigenverklaringen, videomateriaal van het koppel, een loonstrook van de partner van verzoekster in informatie betreffende de aflossing van haar hypothecair krediet en een afspraakbevestiging bij de gemeente Heusden-Zolder (Ter terechtzitting neergelegde overtuigingsstukken 5-15).

3.3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.3.3. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Verzoeker brengt niets in tegen de pertinente vaststelling dat hij *"niet in het bezit is van een geldig visum of visumvervangend document"* in het Rijk, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.3.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker is in zijn middel van oordeel dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening werd gehouden met de beschermenswaardige relatie die hij heeft met zijn Belgische partner en zijn recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling, die door verzoeker geschonden wordt geacht, luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Los van de vraag of er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezins- en privéleven, dringt zich de vaststelling op dat het hier gaat om een eerste toelating en niet om de beëindiging van een voortgezet verblijf, waardoor er, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dient te worden doorgevoerd. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit onderzoek geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn interpellatie door de politie van Heusden-Zolder bij zijn partner werd aangetroffen en verklaarde een huwelijksaanvraag te hebben ingediend. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van deze situatie het volgende gesteld:

“(…) In zijn hoorrecht van 13.09.2022 verklaart betrokkene dat hij samen met zijn Belgische partner Ü.(…) H.(…) een huwelijksaanvraag heeft ingediend en dat het dossier in onderzoek is. Na telefonisch contact met de gemeente blijkt dat betrokkene geen huwelijksaanvraag heeft ingediend en dat hij enkel info is komen vragen over een huwelijk op 28.03.2022 en 23.08.2022. De gemeente informeerde hem over welke documenten hij hiervoor moet voorleggen maar vervolgens diende betrokkene geen aanvraag in. Bovendien geeft de intentie om te huwen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat hij samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Indien betrokkene het gezinsleven met Ü.(…) H.(…) toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Ü.(…) H.(…) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Ü.(…) H.(…) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.6. Uit de gegevens die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikbaar waren, blijkt dat verzoeker en zijn Belgische partner elkaar slechts in het voorjaar van 2022 hebben ontmoet via een *dating-app*, waardoor er thans, enkele maanden later, bezwaarlijk sprake kan zijn van een duurzame relatie. Gelet op zijn onregelmatige verblijfssituatie wist verzoeker van bij aanvang dat het opgebouwde gezinsleven een uiterst precair karakter had. Verzoeker heeft bovendien geweigerd gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 mei 2022 dat hem op 13 juli 2022 ter kennis werd gebracht, dat niet gepaard ging met een inreisverbod, hetgeen hem de mogelijkheid zou hebben geboden naderhand op legale wijze het grondgebied te betreden, desgevallend in het kader van gezinsvorming.

Het administratief dossier bevat voorts nagenoeg geen gegevens die het beschermenswaardig karakter van het gezinsleven van verzoeker en zijn partner onderbouwen. In een synthesesnota in het administratief dossier wordt een telefonisch onderhoud weergegeven met de diensten van de gemeente Heusden-Zolder. Hieruit blijkt dat verzoeker op 28 maart 2022 en op 23 augustus 2022 informatie kwam inwinnen betreffende een voorgenomen huwelijk met zijn partner, maar de gemeentediensten ontkenden uitdrukkelijk dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 13 september 2022 reeds een huwelijksaanvraag was ingediend. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van het geheel van de beschikbare elementen te besluiten dat er geen schending van artikel 8 kon worden weerhouden.

3.3.7. De raadsman van verzoeker betoogt in zijn middel dat het wel degelijk om een werkelijke relatie gaat, hetgeen hij ter terechtzitting benadrukt. Hij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overweegt dat *“verzoeker niet aantoont dat zij een effectieve en hechte relatie onderhoudt met Ü.(...) H.(...)”*, maar hij gaat hierbij uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Samen met de verwerende partij merkt de Raad immers op dat niet zozeer het reële karakter van de relatie, maar wel het duurzame karakter ervan in twijfel wordt getrokken.

Ter adstructie van zijn betoog dat het om een ‘werkelijke’ relatie gaat, voegt de raadsman van verzoeker thans een aantal stukken toe aan zijn verzoekschrift. Vervolgens legt de raadsman van verzoeker ter terechtzitting een uitgebreide stukkenbundel neer (Ter terechtzitting neergelegde overtuigingsstukken 5-15).

Er dient evenwel te worden aangestipt dat zowel het ‘ontvangstbewijs huwelijksaangifte’ (Verzoekschrift, bijlage 2) als de door verzoekers partner opgestelde verklaring (Verzoekschrift, bijlage 3) dateren van 19 september 2022, dus ná het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont ook niet aan dat hij de foto's van het verloofsfeest (Verzoekschrift, bijlage 4) en/of de bijkomende informatie over de relatie en financiële inlichtingen betreffende zijn partner (Ter terechtzitting neergelegde overtuigingsstukken 5-15) ooit eerder heeft overgemaakt aan de verwerende partij. De Raad kan hierop bijgevolg evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat het fotomateriaal, de Whatsapp-conversaties en getuigenverklaringen niet van een objectieve bron afkomstig zijn en dat het neergelegde ‘ontvangstbewijs huwelijksaangifte’ geen datum bepaalt waarop het voorgenomen huwelijk zou worden voltrokken. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat de verwijdering van verzoeker niet belet dat hij vanuit Turkije verdere stappen zet om met zijn partner in het huwelijk te treden en naderhand zijn verblijfssituatie te regulariseren.

3.3.8. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM en/of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Er blijkt geen schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Om voormelde redenen vraagt de verzoekende partij in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de bestreden beslissing.

Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker.

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld. (R.v.St. 100.400, 26 oktober 2001)

De bepaling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RVV. Arrest nr. 35.223 dd. 1 december 2009).

Verzoeker voert middels huidig verzoekschrift concrete gegevens aan waaruit blijkt dat hij - wanneer de bestreden beslissing zal worden uitgevoerd - een ernstig nadeel zal ondergaan.

Hierboven werd al duidelijk omschreven dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de facto betekent dat zijn liefdespartner Ü.(...) H.(...) gescheiden van verzoeker zal moeten leven gelet op onder meer het inreisverbod en de aanwezige belangen van Ü.(...) H.(...) in België.

Hiermee en samen met de aangetoonde familiale belangen staat het moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoeker vast."

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kennelijk aan zijn familiale belangen. Uit de bespreking van het middel was echter gebleken dat er geen sprake was van een schending van het recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Het nadeel dat de Belgische partner van verzoeker (tijdelijk) gescheiden zal moeten leven, kan bezwaarlijk als 'moeilijk te herstellen' aangezien deze scheiding van tijdelijke aard is indien de procedure om in het huwelijk te treden wordt verdergezet en verzoeker zijn verblijfssituatie naderhand vanuit zijn land van herkomst kan regulariseren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

F. TAMBORIJN